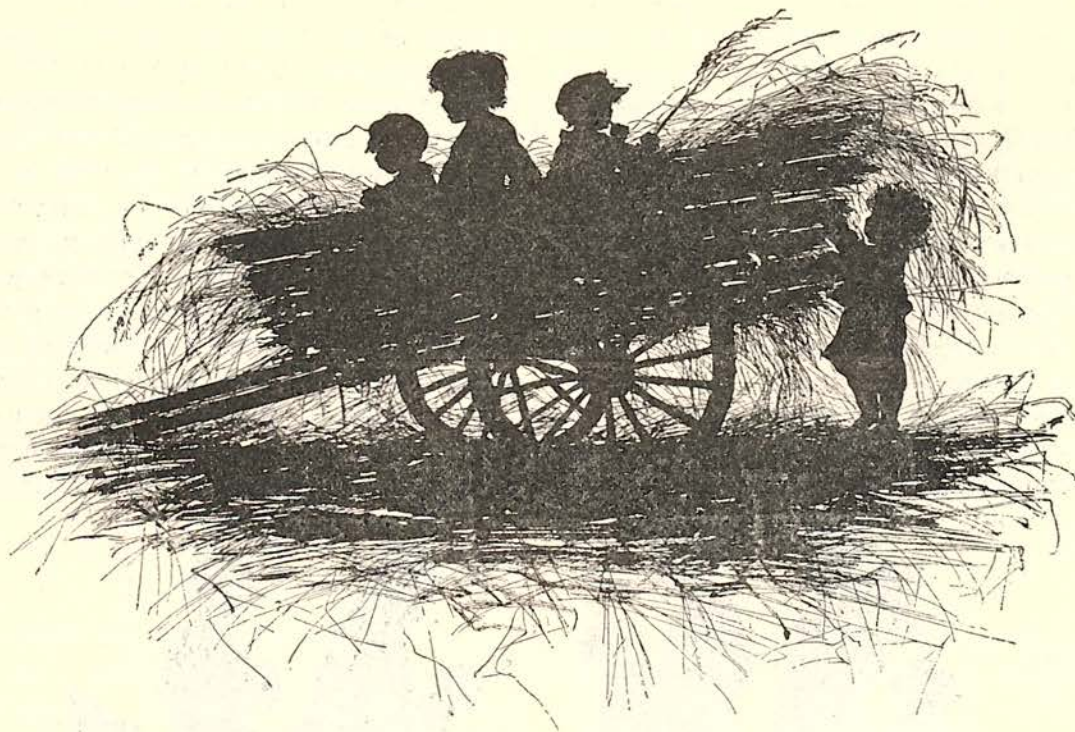




Весело пътешествие.

(Картинката е от г-жа Бъемъ)

На двора у дѣда Продана кѣнти весела игра. Събрали се купъ дѣчица, на-качили се на колата съ сѣно, и хайде карай! Отиватъ въ града на пазаръ, да си купятъ свирчици и симидецъ. Весело е на тѣзи дѣца и за туй тѣй се кискатъ и смѣятъ!

Само малката Лилянка стои на страна и гледа на тѣхъ съ завистъ. Иска ѝ се и ней да се трупне на колата и да поиграе съ дѣцата, ала не смѣе, бѣдната. Нѣма Лилянка ни татко, ни майка, ни братчета, ни сестрици, живѣе при чужди хора по милость. Нѣма, сиротката, кой да я помилва, погали, нѣма кой за нея да се погрижи. Ризицата ѝ черна почернѣла, дрѣщичката ѝ опърпана, а косата

несчесана. Дѣцата на домакинката я дразнятъ, сбиждатъ я, не ѝ лаватъ да играе съ тѣхъ, а домакинитѣ ѝ се често каратъ, пѣкъ я и побиватъ. Тѣй расте бѣдната Лилянка безъ рода, безъ ближна роднина, отъ всички се плаши, отъ всички се крие.

Догледа я Ненчо отъ колата, видѣ я какъ гледа тя на тѣхъ, и му стана жално.

— Лилянке, защо стоишъ? — извика той. Ела съ насъ да поиграемъ. Ела, азъ ще ти помогна да се качишъ.

Лилянка скокна отъ радостъ и се затече къмъ колата. Ненчо я подигна и тя се намѣри при другитѣ дѣца, които ѝ направиха мѣсто. И стана играта имъ още по-весела отколкото напрѣдъ.